

Reis van de Projectgroep Reizen voor Senior Dierenartsen

naar Yorkshire en het Eiland Man

van 20 t/m 28 mei 2023.

Met enige vertraging wegens file arriveerde de bus bij de Felison Terminal vanwaar de DFDS Ferry vertrekt. Na inchecken kregen we de sleutel van de hut en na de paspoortcontrole konden we aan boord. Het was prachtig weer om buiten aan dek te zijn en daar het vertrek van het schip te zien. Om 18.15 u mochten we aan tafel. Er was een mooi begrensde deel van de eetzaal voor ons gereserveerd en het buffet was prima.

Het was lang licht, we varen met de zon mee. Onderweg naar een uurtje vroeger, maar aan boord is het Nederlandse tijd. Na het eten werd op meerdere plaatsen aan boord gezellig een drankje gedronken. De volgende ochtend stond er een uitgebreid ontbijtbuffet voor ons klaar. Een uurtje daarna legden we aan in Newcastle en konden we onze eigen Pelikaan bus weer in.

Tine Beulink heette ons welkom en de organisatoren Hans en Rita Huige meldden zich. Ook chauffeur Berend Withaar liet van zich horen. Voor de drankjes in de bus werden consumptiebonnen uitgedeeld.

Als eerste bestemming reden we naar Thirsk naar het huis van dierenarts Alfred Wight, die onder de naam James Herriot zijn boeken schreef. In de bus vertelde Jim Bakker al snel een verhaal en loofde hij een prijs uit voor de leukste anekdote. Na het bezoek aan het James Herriot museum was er ook een boekje als tweede prijs. Weer in de bus bleken drie heren een pet aangeschaft te hebben.

In het Sutton Bank National Park konden we een plekje zoeken om ons lunchpakket te nuttigen. Het was prachtig weer en ook hier kon genoten worden van een mooi uitzicht.

Het volgende doel was Fountains Abbey. Een ruïne van een cisterciënzer klooster dat in het jaar 1132 werd gesticht. Enkele gidsen leidden ons rond en wisten veel te vertellen over de historie van de Abdij. Met het Studley Royal National park waarin het staat behoort het tot het Unesco wereld erfgoed. Een grote groep ging er vanaf de parkeerplaats te voet heen. De rest werd verspreid over een aantal auto's de vallei in gereden. Terug naar boven waren er veel meer liefhebbers voor de auto's dan op de heenweg.

De rit ging verder naar Harrogate naar het Yorkshire hotel. Er werd boven in het hotel gegeten, met een mooi uitzicht over de stad en de omgeving. Er was nog

tijd voor een drankje. Voor wie dit menu had gekozen werd het bord behoorlijk gevuld door de volumineuze Yorkshire Pudding. Na het eten vond een deel van de groep in de bar nog een leuke plek voor het drankje na het eten.

Maandag werden ondanks het mooie weer, op advies van Berend de jassen nog van de kamers gehaald, omdat er in de middag bij Bempton Cliffs een koude wind werd verwacht.

Het eerste doel van deze dag was York en de York Minster. Rita vertelde in de bus over het ontstaan van de stad York. Gesticht door de Romeinen en in de middeleeuwen heersten er de Vikingen, die het de naam Yorvik gaven. De York Minster is een middeleeuwse gotische kathedraal. Vooral de gebrandschilderde vensters zijn beroemd.

Voordat we de stad ingingen was er op de parkeerplaats eerst koffie. Jan van Lieshout en Tine Beulink hadden het er met hun prachtige schorten druk mee.

Na het bezoek aan de Minster hadden we vrije tijd in York. We konden de stad verkennen en o.a. door het middeleeuwse straatje Shambles wandelen. Met een groepje lunchten we op een terras aan een pleintje. Het was prachtig weer. De communicatie binnen was wat lastig maar uiteindelijk bleken we toch besteld te hebben. Met de tomatensoep ging het goed, maar bij anderen werd helaas niet altijd geserveerd wat besteld was. De gezelligheid op de terrasjes was zodanig dat diverse personen te laat terugkwamen in de bus en voor een kwartier vertraging zorgden.

Onderweg waren velden te zien met een soort tentjes waar varkens bij liepen. Blijkbaar scharrelvarkens. Er waren mooie vergezichten, geel van koolzaad en wit van meidoorns. We reden naar Bempton Cliffs, een

vogelreservaat aan de oostkust dat beheerd wordt door de RSPB (Royal Society of the Protection of Birds). In en aan de rotswanden nestelen daar ongeveer een half miljoen vogels, waaronder Jan-van-genten, Papegaaiduikers en Zeekoeten. Ondanks de harde wind was het mooi om al die vogels daar te zien.

Op de plek vóór in de bus werden daarna weer veel verhalen verteld. Over de toch wel beruchte hoogleraar Van der Kaay. Ko Minderhoud vertelde over de avond die hij met een medestudent eens bij Van der Kaay had doorgebracht.

Intussen brachten Jan en Tine borrelnootjes en drankjes rond. Er werd vooral voor wijn gekozen, totdat de flesjes boven in de bus op waren. Een nieuwe deelnemer en verhalenverteller, Adrie Kramer, proostte op onze reis.

Rita vertelde een paar Engelse moppen in het Engels, want ze zijn niet vertaalbaar. O.a. over Churchill, met als essentie dat “drunk” de volgende dag over is, maar dat “ugly” blijvend is.

Al eerder hadden we de keuze voor het diner door moeten geven. Voor wie vergeten was wat ie ingevuld had, werd het briefje erbij gezocht. Aan het eind van het diner werd een inzameling gehouden als fooi voor de 4 dames die ons bediend hadden. Bij overhandigen ervan zongen we voor ze. Ze hadden al begrepen welke bewegingen er bij ons lied hoorden.

Dinsdag hadden we vóór ons vertrek nog wat vrije tijd in Harrogate. Vervolgens gingen de koffers in de bus en werden lunchpakketten uitgedeeld. Daarna vertrokken we naar de ferry in Heysham voor de overtocht naar Douglas op het eiland Man. Na een half uur onderweg zien we het landschap veranderen van meidoorn heggen naar stenen muurtjes als afscheiding tussen de velden, zoals de Yorkshire Dales zijn beschreven door James Herriot.

Onderweg vertelde Rita wat meer over de historie van het gebied, o.a. dat plaatsen vaak eindigen op “by”, Whitby, Darrowby, geïntroduceerd door de Vikingen. Ook over het eiland Man wordt in de bus het nodige verteld. Het eiland Man maakt geen deel uit van het Verenigd Koninkrijk en heeft ook nooit bij de Europese Unie gehoord. De Britse regering behartigt wel de buitenlandse betrekkingen en defensie en heeft invloed op de wetgeving.

Het eiland heeft zijn eigen rechtssysteem en sociale voorzieningen. Ook is er een eigen belastingstelsel, een eigen munt (het Isle of Man pond) én eigen **postzegels**, die bij verzamelaars zeer gewild zijn.

Het sfeervolle Ellan Vannin, in de uitvoering van de Bee Gees is een tweede volkslied. We zullen het in de bus een aantal keren horen en zingen.

Op Man kwamen eerst Ierse en Schotse Kelten, die Gaelic spraken. Later kwamen de Vikingen. In het jaar 979 werd het parlement opgericht. Mét IJsland heeft Man de oudste parlementaire democratie. De naam Man zou van de

Keltische god van de zee “Manannán” komen, maar er zijn meerdere verklaringen voor.

De Manx kat heeft geen staart, maar kan ook een kort staartje of een normale staart hebben. Die staartaanleg wordt bepaald door één gen.

Dieren die homozygoot zijn voor dat gen gaan in de baarmoeder dood. Alle gezonde dieren met een afwijkende staart zijn heterozygoten.

Ook werden er nog anekdotes verteld. O.a. het verhaal van Hein Schrama over een weddenschap, vierkante testikels, en een advocaat die een keurige heer binnen 10 min uit de broek had.

Voordat we de boot opgingen kwam er een securitypersoon in de bus. Even later werd een aantal koffers aangewezen voor controle. Een steekproef op drugs of wapens, mogelijk in verband met de TT, het motorevenement dat de volgende week op Man plaats zou vinden. De boot vertrok om half 3 uit Heysham en legde ca 3,5 uur later aan in Douglas. Na een kort busritje waren we snel bij onze hotels op de boulevard van Douglas. Er waren kamers in twee hotels gereserveerd. Bij aankomst konden we

meteen gaan eten. In het ene hotel werd het diner aan tafel geserveerd, in het andere hotel was een buffet waar de gasten zelf hun maaltijd konden uitzoeken.

Na het eten maakten velen een wandelingetje over de boulevard. Daarna werd in het ene hotel nog wat gedronken, terwijl in het andere hotel een spelletje scrabble werd gespeeld.

Woensdag zaten we op tijd weer in de bus op weg naar Laxey van waaruit het treintje, Snaefell Mountain Railway de berg Snaefell oprijdt. Het treintje verbindt het dorp Laxey met de 620 m hoge top, het hoogste punt van het eiland. Bij helder weer zou je daar de omliggende landen kunnen zien. Maar boven is er erg veel wind en het is te nevelig voor een ver uitzicht. Het is dan ook snel druk bij de koffie in het restaurantje. De trein kruist het TT-circuit op de berg. Hier en daar lopen schapen langs en op de treinbaan. Langs de kant is veel geel van bloeiende gaspeldoorns te zien en in het lage deel van een enkele bloeiende bremstruik.

Na de trein bezochten we het Laxey Wheel, een waterrad dat ca 25 meter hoog is. De naam Laxey, komt uit het Noors en betekent zalm. Het Laxey Wheel dateert

uit 1854 en wordt ook wel 'Lady Isabella' genoemd. Het diende om water uit de mijn af te voeren, waar in de negentiende eeuw zilver, zink en lood gewonnen werd. Het is het grootste waterrad in de wereld. Het was een

behoorlijke wandeling ernaartoe en voor de matige klimmers was het Wheel wat hoog. De meesten van de groep klauterden wel naar boven en konden daar van het uitzicht genieten. Even verderop kon de oude mijn bezocht worden

Na het bezoek aan het Laxey Wheel konden we genieten van een goede lunch aan lange tafels in Milntown Estate, een landgoed bij Ramsey. Op tafels konden de scones natuurlijk niet ontbreken. Tine bracht de groeten van Frans Sluyters en Titia IJzerman over en liet weten dat Frans zich zorgen maakte omdat het trommeltje in de bus te weinig rond zou gaan. In de mooie tuin mochten we gratis nog even rondlopen voor het vertrek naar de “verrassing met een veterinaire tintje.” Dat waren de schapen op de Ballacosnahan farm, “Loaghtan sheep”.

Een echtpaar spande zich als fokkers in voor behoud van het ras, dat bijna uitgestorven was. Ze hadden het aantal schapen uitgebreid naar 900, maar tegenwoordig toch weer teruggebracht naar minder dan 550. De schapen komen in meerdere kleuren voor, maar ze fokken nu alleen met de bruine, omdat de wol beter verkoopbaar is. Het was een aardige wandeling naar de hoger gelegen grote

weiden. De moeilijke lopers konden staand in een veewagentje naar boven. De echte kar met zitjes was niet beschikbaar, wegens broedende vogeltjes op de versnellingsbak van de tractor. Het veewagentje maakte boven nog een rondrit over de velden met een prachtig

uitzicht. De schapenhouders werden bedankt met tulpen, stroopwafels en een KNMvD brildoeke en natuurlijk met gezang.

Op de terugweg kwamen er weer verschillende verhalenvertellers in actie. Intussen konden we de voorbereidingen voor de TT zien, die op 29 mei zou starten. Op allerlei plaatsen stonden de stootkussens in de gevaarlijke bochten. Ergens onderweg stond een grote tribune precies tegenover een begraafplaats. En er zijn velden vol met in slagorde opgestelde kleine tentjes. Blijkbaar voor de bezoekers van het evenement.

Het subtropische van dit gebied liet zich zien door de palmen en de agaves in de tuinen.

Die avond was er na het diner muziek in het Chesterhouse hotel. Wim en Gerrie Thijs waren 55 jaar getrouwd. Zij gaven een rondje en werden toegezongen. De muziek was passend bij onze leeftijd en er werd gedanst. Er kwamen steeds meer gasten, ook van het andere hotel. Op ons verzoek werd ook Laxey Wheel en Ellan Vannin gezongen.

Donderdagmorgen gingen we te voet naar het parlamentsgebouw, het “Tynwald Parliament”, dat iets hoger in de stad gelegen was. Bij begin van de rondleiding kwam Tine met de mededeling dat Ben Kouwenhoven was overleden. Ben was vaak één van de deelnemers aan onze reizen.

Met IJsland heeft Man de oudste parlementaire democratie. Op Man is dat ook continu zo geweest.

De rondleider was een soort conferencier, die alles mooi wist uit te leggen. Hij maakte het beeld compleet door een aantal van ons een taak in het parlement te geven, terwijl de anderen de kamerleden waren. In de eerste kamer was Jack Segers de aangewezen “chairman” en was schrijver dezes, heel passend de “clerk”. In de tweede kamer waren wij respectievelijk bisschop en president.

Onderweg naar Peel kwamen we langs de oprichtingsplaats van het parlement in het plaatsje St. John.

Rita vertelde een spookverhaal over het kasteel in Peel dat we gingen bezoeken. Over o.a. een zwarte hond. Bij de wandeling naar het kasteel zagen we drie Vikingschepen in het water liggen. Peel Castle werd gebouwd door Vikingen.

Tegenwoordig zijn er nog veel delen als ruïnes te bezoeken, met daarop en tussenin veel mooie bloemen. Ze liggen verspreid over het kleine groene schiereilandje waar het kasteel op ligt.

Ieder zocht in het stadje een leuke gelegenheid voor de lunch. Na de lunch stond voor een deel van de groep een bezoek aan het House of Manannán, een heel interessant museum o.a. over de Vikingen. Het andere deel van de groep ging naar een rokerij voor o.a. zalm en haring. Helaas was daar weinig te bekijken. Maar er was wel gerookte haring te koop. Terwijl de tweede helft van de groep nog in het museum was, zat de rest op de banken bij de rokerij in de zon visjes te eten. Op de terugweg vertelde Rita een spookverhaal over het theater in Douglas waar nog geesten aanwezig zouden zijn.

Die avond was er in het Chesterhouse hotel weer muziek. Helaas een andere en minder leuke zanger, die niet de beloofde Ierse liedjes kende. Toch kwamen er geleidelijk meer toehoorders. Zeker nadat de zanger koos voor een ander genre met ook rock en roll werd er enthousiast gedanst. Om 10 uur stopte de zanger. Meteen zetten Jan van Lieshout en Jan Peelen in met Johanna en vanaf dat moment zong de hele groep. Tot slot zongen drie Zeeuwen het Zeeuws volkslied, een aantal Groningers het Peerd van ome Loeks en de Limburgers In et Bronsgroen eikenhout. De zangborrel werd afgesloten met “Ja dat voelen wij” en het “Absyrtus”.

Vrijdagochtend in de bus vertelt Rita over de geschiedenis van Rushen Castle in Castletown waar we naar toe gingen. Het kasteel was vrij te bezoeken. Al dan niet met het beklimmen van de wenteltrap en een rondje op de omloop. Het kasteel dateert uit het jaar 1265 toen het voor een Noorse koning is gebouwd.

We gingen daarna in twee groepen naar The Old House of Keys, het oude parlement. Een aardige voorstelling over hoe er door de tijd heen verschillende wetten aangenomen werden. De andere groep kon intussen gaan lunchen.

Het bezoek aan openluchtmuseum Cregneash was ook de moeite waard. Niet alleen omdat er in een aantal mooie cottages het leven van de bevolking op Man in de 19^e en begin 20^e eeuw liet zien. Maar vooral ook omdat er een kat zonder staart rondliep. Deze Manx kat werd achtervolgd door een groep dierenartsen met fotocamera's.

De laatste bestemming was Sound of Man waar we uitzicht hadden op een klein eiland, Calf of Man aan de zuidwestpunt van het eiland. Het is van de

National Trust en is een vogelreservaat. Een mooi gebied, zeker met dit mooie weer. Met uitzicht op zeehonden vanaf de wat lager aan de baai gelegen velden.

Op een parkeerplaats niet zo ver er vandaan gingen we aan de wijn en nootjes en voor wie dat wilde aan de whisky.

Aan het eind van die middag waren er al motorraces in Castletown. We moesten er tijdig weer langs vanwege de drukte. Vlak bij Castletown was een heel grote camping die helemaal vol stond.

Goed 5 uur waren we terug in het hotel. Na het diner gingen de meesten vroeg naar de kamer in verband met het vroege vertrek de volgende dag.

Om half 7 was het ontbijt en daarna konden de koffers naar de bus gebracht worden. Bij het instappen werden lunchpakketten uitgedeeld. Het was maar een kort stukje rijden naar de boot. Het was stralend weer, prima om buiten aan dek te zitten. Bij aankomst in Heysham konden we vlot de boot weer afrijden.

Al snel kwam Jim weer met een verhaal. En met de prijs voor beste verhaal, een fles advocaat uit Barneveld, uit het pluimveemuseum. Juryleden Hans en Rita zullen de winnaar aanwijzen.

In de bus werden de enquêtes ingevuld, met heel veel vragen en ook de vraag waar we de volgende reis heen willen.

Jack Segers kwam met allerlei praktijkverhalen. Tonny van der Linde vertelde een verhaal dat haar overleden echtgenoot Ruud had kunnen vertellen. Over een hamster met een gebroken poot waar hij onder narcose een pennetje in had gezet. Kosten 2,50, evenveel als prijs van een nieuwe hamster.

Terwijl Bert Wetzels vertelde, zag hij en passant een dode ree, en even later een dode das, wat hem de opmerking ontlokte "je ziet nog eens wat als je voorin de bus zit". Bert bedankt Rita en Hans, gevolgd door het zingen van Ja dat voelen wij. Tine bedankt allerlei mensen, o.a. Berend en als vaste reporter Hennie Haddingh. Hans en Rita hebben ook zelf van de reis genoten. Ze bedanken Jan en Tine voor het verzorgen van de catering. We luisteren nog eens naar het Ellan Vannin.

Adrie wint de 1^e prijs vanwege de Rotterdamse Katendrecht verhalen. De 2^e prijs, het Herriot boekje is voor Jim.

Berend bedankte ons allen, ook namens Pelikaan Travel Group uit Zevenbergen en Touringcarbedrijf Hellingman van Deelen uit Zaandam en Barneveld voor het in hen gestelde vertrouwen.

Op de boot konden we om half 6 weer aanschuiven voor een buffet, nu in een aparte ruimte. Na het diner zocht ieder een plekje waar nog rustig een drankje genuttigd kon worden. De volgende ochtend kon Berend de bus van de boot

afrijden en stonden zijn passagiers snel klaar om naar hun opstapplaatsen vervoerd te worden.

Schrijver dezes bleef alleen achter op de parkeerplaats en kon de bus uitwuiven.

Hennie Hadderingh

.....